

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 14/02/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 36

Từng lời của Hòa Thượng đều chỉ thẳng vào tập khí, phiền não của chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta gánh vác trọng trách giáo hóa một phương mà chúng ta không tận tâm, tận lực thì đó là lỗi lầm của chúng ta”**. “Giáo hóa một phương” là chúng ta thực hiện vai trò của chúng ta trong một gia đình, trong một đoàn thể. Tổ Ấn Quang đã nhắc chúng ta: **“Đốn luân tận phận”**. Chúng ta dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình chính là chúng ta “giáo hóa một phương”. Ở trong gia đình, chúng ta làm tốt vai trò của một người trong gia đình; trong lớp học, chúng ta làm tốt vai trò của một cô giáo đây là chúng ta “giáo hóa một phương”. Nếu chúng ta không làm tốt vai trò thì chúng ta đã có lỗi lầm. Nếu chúng ta lơ là dẫn đến có sai sót nghiêm trọng thì chúng ta đã tạo tội.

Việc chúng ta mở các trường mầm non chính là chúng ta đang thực hiện việc giáo hóa một phương, nếu chúng ta không tận bản phận chúng ta để xảy ra sơ xuất thì đó là chúng ta đã có lỗi. Nhà Phật nói: **“Y Kinh giảng nghĩa tam thế Phật oan, ly Kinh nhất tự cũng đồng Ma thuyết”**. Nếu chúng ta chỉ căn cứ vào từng câu chữ thì chúng ta không thể hiểu được hàm ý mà Phật muốn dạy chúng ta. Chúng ta được giao một lớp học thì chúng ta phải dạy lớp học đó tốt, đây là chúng ta đã gánh vác tốt trách nhiệm. Chúng ta gánh vác được vai trò nhỏ thì chúng ta mới có thể gánh vác được những vai trò lớn hơn. Trong một gia đình, chúng ta là chồng, là vợ hay là con thì chúng ta phải làm tốt vai trò của mình. Đây là chúng ta làm trách nhiệm giáo hóa một phương. Chúng ta là người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền chúng ta phải có sứ mạng làm ra biểu pháp, truyền thừa, hoằng dương Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền.

Nếu những người học Phật đều có thể làm tốt vai trò của mình thì Phật Bồ Tát sẽ không cần phải đến thế gian. Nếu trong đời sống, chúng ta có thể làm ra được biểu pháp, chúng ta gần gũi, thân cận, có sự tín nhiệm với mọi người thì mọi người sẽ dễ dàng tiếp nhận lời khuyên của chúng ta. Nếu một người ở phương xa đến một địa phương, người đó không đồng ngôn ngữ, phong tục tập quán mà muốn cảm hóa mọi người thì người đó phải thật sự có đức hạnh hoặc người đó phải dùng thần thông, ma thuật, chiêu trò.

Một lần, khi tôi ngồi nghe một vị giảng, vị đó chỉ nói về cảm ứng, thần thông, không chỉ ra tập khí, phiền não xấu ác của mọi người, không dạy người khác cách tích phước, tu phước để có được sự giàu sang. Chúng ta làm mọi việc một cách mơ hồ thì chúng ta đã bị nghiệp lực dẫn dắt. Chúng ta làm bằng nguyện vọng, nguyện lực thì đó không phải

là chúng ta bị nghiệp dẫn. Có người cho rằng, người đi giảng, người làm giáo viên cũng là do nghiệp. Điều này không sai nhưng họ chưa hiểu được một cách sâu sắc. Người ngày ngày nấu bánh để mang bán thì đó là họ làm theo nghiệp; Chúng ta phát tâm gói bánh để tặng mọi người thì đó không phải là chúng ta làm theo nghiệp mà đó là chúng ta có nguyện lực.

Chúng ta học Phật, hoằng dương, phát dương quang đại Phật pháp thì đó là chúng ta có nguyện lực. Chúng ta học Phật mà chúng ta ý lại nương nhờ, chúng ta chờ được bảo hộ, bình an thì đó là chúng ta làm theo nghiệp lực. Chúng ta phải siêng năng, nỗ lực học tập, cải đổi tập khí, phiền não, giúp ích chúng sanh.

Khi tôi mới ngồi vào học, tôi bị sở mũi rất nặng, nếu tôi chuyên tâm vào bài học thì tôi sẽ dần chuyển nghiệp, sau khi học xong, tôi sẽ không còn bị sở mũi nữa, tôi sẽ ra ngoài vườn làm việc như bình thường. Khi chúng ta trồng rau, nhiều người cho rằng đó là do chúng ta có nghiệp phải trồng rau, người nào trồng rau để kiếm tiền thì đó là họ làm theo nghiệp, chúng ta phát tâm trồng rau sạch tặng mọi người, để mọi người có sức khỏe tốt hơn thì đó không phải là dẫn nghiệp mà là nguyện lực.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta làm tốt việc được giao thì đó là chúng ta làm tròn bổn phận, vai trò của mình. Nếu chúng ta đã được giao gánh vác việc mà chúng ta không tận tâm, tận lực thì đó là chúng ta đã có lỗi. Người đứng ra gánh vác làm lợi ích cho chúng sanh một phương, một khu vực đa phần là Phật Bồ Tát”**. Người khác tin tưởng, kỳ vọng ở chúng ta thì chúng ta phải có bổn phận làm tốt. Nếu chúng ta không tận tâm, tận lực thì chúng ta đã tạo tội.

“Người đứng ra gánh vác làm lợi ích cho chúng sanh một phương, một khu vực đa phần là Phật Bồ Tát” nghĩa là khi chúng ta đứng ra gánh vác trách nhiệm làm một việc thì chúng ta phải dùng tâm của Phật, tâm của Bồ Tát để làm việc đó. Chúng ta được giao trách nhiệm làm một người nội trợ thì chúng ta phải dùng tâm Bồ Tát để làm việc đó, để chúng ta chăm sóc sức khỏe của những người trong gia đình. Chúng ta là một cô giáo thì chúng ta phải dùng tâm của một Bồ Tát để chúng ta **“đốn luân tận phận”**, đem tâm yêu thương của Bồ Tát đến với các con. Khi chúng ta làm vai trò nào trong xã hội, chúng ta cũng phải dùng tâm của Phật Bồ Tát để làm.

Hòa Thượng nói: **“Người xuất gia không phải là để rời khỏi quần chúng xã hội, người xuất gia vẫn phải biết kính trọng, gần gũi người quân tử, kính trọng nhưng không gần gũi đối với tiểu nhân”**. Trong **“Đệ Tử Quy”** dạy chúng ta: **“Gần người hiền tốt vô hạn. Đức tiến dần lỗi ngày giảm”**. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Kính nhi viễn chi”**. Kính trọng gần gũi bậc quân tử, không gần gũi tiểu nhân. Chúng ta gần những người **“tự tư tự lợi”** thì tâm lượng của chúng ta cũng sẽ dần bị thu hẹp. Nếu chúng ta gần người quân tử thì tâm lượng của chúng ta sẽ dần được mở rộng. Hôm qua, có người nói với tôi, họ nhìn thấy những đứa trẻ sau khi học lớp **“Kỹ năng sống”** đã hoàn toàn thay đổi, họ muốn gửi những người con của họ vào học tập.

Hòa Thượng từng nói: “**Quân tử là người thấy lợi không màng, thấy khó dần thân**”. Người thấy lợi dần thân, thấy khó thì trốn là những kẻ tiểu nhân. Khi chúng ta gần những người quân tử thì trí tuệ, đức hạnh của chúng ta sẽ được nâng cao. Chúng ta gần kẻ tiểu nhân thì chúng ta sẽ bị lợi dụng, lừa gạt. Hôm qua, tôi xem một video quảng cáo về phương pháp họ giáo dục con của họ, chỉ những người muốn trục lợi mới tự quảng cáo về mình. Ở thế gian, người chân thật giàu có thì họ cũng không tự quảng cáo về mình. Chúng ta gần gũi người quân tử thì chúng ta sẽ có lợi ích ở hiện tại và mãi mãi về sau. Người thế gian chỉ thấy cái lợi trước mắt, họ không biết rằng cái lợi trước mắt rất nhỏ, cái hại về sau rất lớn.

Có người nói với tôi, họ mua một cuốn sách có tên là “*Tức thời thành Phật*” tập một giá của cuốn sách này là gần hai chỉ vàng, sau đó họ phải mua thêm nhiều tập nữa. Một số người không thích đọc sách Kinh Phật vì sách này được tặng miễn phí mà họ thích vay tiền để đi mua sách.

Năng lực của tự tánh vốn sẵn đầy đủ, trong “**Kinh Hoa Nghiêm**” nói trong mỗi chúng ta đều có “*trí tuệ vô sư*”, trí tuệ không cần Thầy. Chúng ta muốn khai mở trí tuệ vô sư thì chúng ta phải quay về với năm đức tánh của chúng ta là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”. Hôm qua, tôi nấu một nồi canh măng để ăn với bún, tôi nấu một cách rất đơn giản, nhanh chóng nhưng nồi canh ăn vẫn rất ngon. Trong tự tánh của chúng ta vốn có đầy đủ, chúng ta có thể làm được từ những việc nhỏ cho đến những việc lớn, chúng ta tự mình làm thì chúng ta sẽ nhận ra.

Thánh Hiền, Phật Bồ Tát chính là bậc quân tử, các Ngài giúp chúng ta tăng thêm năng lực để phục vụ chúng sanh. Tiểu nhân giúp chúng ta có kỹ xảo để lừa người. Người xưa nói: “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thụ*”. Người cố giành lấy lợi là tiểu nhân. Nếu học trò có ý định muốn mua quà tặng cho tôi thì tôi đều từ chối, tôi nhắc họ không nên hoang phí. Cách tốt nhất để chúng ta tri ân, báo ân là chúng ta nỗ lực học tập, thay đổi chính mình để làm được nhiều việc lợi ích chúng sanh hơn. Tôi không có tiền để dâng cúng cho Thầy của mình, tôi luôn cố gắng làm theo lời Thầy. Đó chính là chân thật tri ân, báo ân. Nếu một người con ném cho Bồ Mẹ một bịch tiền, bịch thức ăn thì Bồ Mẹ cũng sẽ không muốn dùng đến những thứ đó. Người con chăm chỉ làm việc, cung kính, lễ phép với mọi người thì đó là cách tri ân Bồ Mẹ.

Bài học hôm nay có hai nội dung cần ghi nhớ, thứ nhất chúng ta gánh vác trách nhiệm thì chúng ta phải nỗ lực làm tốt, chúng ta làm tốt trách nhiệm của mình là chúng ta thực hiện bổn phận của mình. Chúng ta phải làm mọi việc với tâm tri ân, báo ân, chúng ta làm được một việc nào đó thì đều nhờ sự giáo huấn, ân đức của Thầy Cô, sự nuôi dưỡng của Cha Mẹ. Nếu chúng ta gánh vác trách nhiệm mà chúng ta không tận tâm, tận lực thì chúng ta sẽ mất đi trong sự tiếc nuối, nếu chúng ta đã tận tâm, tận lực thì chúng ta sẽ mất đi trong sự hoan hỷ.

Nội dung thứ hai chúng ta cần ghi nhớ là, chúng ta đang ở trong một xã hội rất phức tạp, chúng ta phải cẩn trọng, gần gũi bậc quân tử, xa lánh kẻ tiểu nhân. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta sẽ bị kẻ tiểu nhân lợi dụng, lừa gạt mà chính chúng ta không biết. Nếu chúng ta gần gũi bậc quân tử thì chúng ta chỉ có lợi chứ không bị thiệt thòi. Chúng ta gần kẻ tiểu nhân thì chúng ta có thể sẽ mất cả tiền lẫn tình, đời sau chúng ta sẽ đọa lạc. Ngày nay, người thế gian thường thích nghe lời của kẻ tiểu nhân, Hòa Thượng thường nói: “**Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên**”. Lời chân thật thì không hoa mỹ, lời hoa mỹ thì không phải là lời chân thật!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!